

Opinió

EGIPTE, PINTEN BASTOS

«Als països àrabs hi ha un fracàs de l'estat que té moltes causes com el colonialisme, les fronteres artificials, la imitació de models forans... però, sobretot, la incapacitat per separar la religió de la política»



Jorge Dezcallar

EXAMBAIXADOR D'ESPANYA A ESTATS UNITS

Egipte és líder indiscutible i guia intel·lectual del món àrab i no obstant això els seus ciutadans s'estan matant entre ells amb acarnissament perquè l'estat ha fracassat. La resta és anècdota i així la policia, seguint instruccions dels militars colpistes, ha desmantellat cruelment els campaments dels defensors del depositat president Mursi usant vehicles cuirassats, bulldozers, gasos lacrimògens i munició real. El resultat han estat centenars de morts i ferits en enfrontaments que continuaran perquè els islamistes estan convençuts que la seva causa és justa, que els militars els han arrebassat la victòria que van obtenir a les urnes, que són lluitadors per la Jihad i que, en conseqüència, els que moren metrallats són màrtirs que van de dret al paradís

amb les huries i tot això. L'Exèrcit és l'àrbitre de la vida política des que va caure la corrupta monarquia del rei Faruk el 1952. Al llarg d'aquests anys i abusant de l'estat d'excepció ha aconseguit el control del 30% del PIB del país. Els alts comandaments de la Forces Armades i dels serveis d'Intel·ligència tenen avui interessos i són presents en els consells d'administració de cadenes hoteleres, gasolineres, supermercats, bancs, assegurances... i no tenen cap ganes de renunciar als privilegis econòmics i socials que d'això es deriven.

El passat 5 de juliol vaig escriure que el que ha passat a Egipte és un cop d'estat amb totes les lletres encara que ni americans ni europeus hagin volgut dir-ho així per evitar haver de distanciar-se de les noves autoritats o imposar-los sancions econòmiques. Ho comprenc i no els culpo, en política exterior no hi ha amics ni enemics sinó relacions de poder i interessos i Egipte té un paper massa important a Orient Mitjà com per prescindir alegrement del seu concurs. A part del fet que la caiguda dels Germans Musulmans egipcis debilita l'Iran, Hamas o Hezbollah i que els militars garanteixen una relació més sòlida amb Israel. Però dir que el cop militar va servir per restaurar els valors democràtics,

com va dir Kerry, em sembla anar massa lluny i alimenta acusacions de doble moral i que només acceptem el veredicte de les urnes quan ens convé.

Ara el Parlament està suspès, la Constitució abolida i Mursi detingut i a l'espera de ser jutjat, igual que els principals dirigents del seu Partit de Llibertat i Justícia, controlat pels Germans Musulmans que avui estan escapçats. Mursi va ser president des que la seva elecció el 30 de juny de 2012 fins que el general al-Sisi el va deposar el 3 de juliol passat i cal reconèixer que durant l'any que va governar no ho podia haver fet pitjor perquè es va deixar influir per l'ala més radical dels seus partidaris i malgrat vestir a l'occidental es va embarcar en una política d'islamització que no compartia la meitat del país. Quan un és elegit president ha de governar per a tothom i no només per als seus i més encara si s'ha guanyat per poca diferència (quelcom que alguns no aprenen i no només entre els àrabs).

El cas és que Mursi va acaparar tots els poders, legislatiu, executiu i judicial i va començar a elaborar una constitució a mida dels islamistes que va motivar la repulsa d'amplis sectors socials que van pensar que no havien fet fora Mubarak per això i el van acusar de desvirtuar l'esperit de llibertat i de democràcia que va animar les revoltes de la plaça Tahrir. A més, Mursi no va aconseguir solucionar els problemes que de veritat importen a la gent: habitatge, ocupació, o menjar diàriament en un país amb 40 milions de pobres que esperaven ingènuament que amb la caiguda de la dictadura tot això se solucio-

naria. Aprofitant aquest desencant, el moviment laic Tamarrod va mobilitzar l'Exèrcit i les sagnants conseqüències de la seva intervenció estan a la vista. No deixa de ser irònic que siguin els laics i els liberals els que hagin reclamat la intervenció militar que ha acabat provocant el restabliment de l'estat d'excepció i la dimissió del vicepresident el-Baradei, premi Nobel de la Pau, incapaç de romandre en un govern que impedeix manifestacions (pacífiques?) i que mata a tort i a dret.

Tot això succeeix perquè als països àrabs hi ha un fracàs de l'estat que té moltes causes com el colonialisme, les fronteres artificials, la imitació de models forans amb abandonament de les tradicions pròpies, elits corruptes, fracàs del nacionalisme i també del socialisme... però que, sobretot, troba les seves arrels en la incapacitat per separar la religió de la política com occident va fer a partir del Renaixement, quan va començar el procés que va acabar relegant les creences religioses a l'esfera privada. Aquesta incapacitat, també patent avui a Tunísia, pot abocar Egipte a una guerra civil a l'algeriana que és una perspectiva terrible perquè al final, guanyi qui guanyi, no podrà governar contra l'altra meitat del país.

No és temps de matar sinó d'estendre la mà a l'altre, al que no pensa igual, i intentar construir junts un país que potser a ningú satisfaci completament però on hi càpiguen tots, incloent al 10% de coptes cristians que també són objectiu de la violència sectària. No és el camí que semblen prendre avui els egipcis i per això el seu futur és molt ombrívol.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.



LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

El Tren Turístic «Costa Brava»

JOSEP CALVERA. COMPANYIA GENERAL DE FERROCARRILS TURÍSTICS, S.A.

■ Amb relació a l'article signat pel senyor Javier Ortega Figueiral, aparegut en el diari de la seva direcció el passat dia 20, en el qual es parlava del Tren Turístic *Costa Brava*, en nom i representació de la Companyia General de Ferrocarrils Turístics, S.A., i com a responsable organitzatiu del tren, voldria fer les següents consideracions:

1) Agrair al Sr. Ortega els elogis i felicitacions que fa amb relació al material, així com la seva descripció.

2) Les informacions respecte de l'organització del viatge són inexactes. No es pot afirmar que no es controla l'accés al tren quan el mateix Sr. Ortega va comprar els bitllets (2) i a l'andana els va canviar pels títols definitius. També se li va informar, com a tothom, del lloc on podia viatjar i del programa del viatge.

3) No es pot parlar de cap «ferroviari encarregat de la seguretat», ja que aquesta tasca no és atribució del nostre personal. Aquest té la missió de vigilar el correcte desenvolupament del viatge. La persona que comenta vigilava que els nens no romanguessin sols en

els extrems dels cotxes, tasca feta amb tot rigor.

4) És totalment inexacte que el personal del tren no ajudés aquell dia a baixar del tren els viatgers que ho poguessin necessitar. En tot moment es va fer, com es va informar i facilitar la visita posterior al cotxe saló durant tot el temps que el tren va estar estacionat a l'estació de Portbou.

5) Tant a l'estació de Figueres com a la de Portbou, per megafonia i els panells informatius, es donava informació del tren, dades històriques, hora de sortida i via on estava. El control de viatgers va ser tan correcte i rigorós com els altres dies.

6) Creiem que algunes afirmacions que el Sr. Ortega fa sobre el comportament del nostre personal no només són inexactes sinó injustes, atesa la correcció amb què va actuar tant aquell dia com la resta.

En qualsevol cas, el Sr. Ortega hauria d'entendre que aquest tren és un tren turístic i històric, no un viatge de luxe propi d'altres tipus de producte que inclouen una sèrie de serveis. No s'escauen, doncs, hostesses uniformades ni nombros personal acomodant els viatgers als cotxes (cosa que no es fa ni a l'AVE).

Lluny de la idea transmesa públicament pel Sr. Ortega, vull

aprofitar, en nom de la Companyia General de Ferrocarrils Turístics, S.A., per agrair les felicitacions i mostres de suport rebudes de la pràctica totalitat dels viatgers al final dels trajectes (fins i tot el divendres). Aquestes són les que ens animen a seguir fent aquesta feina i a millorar cada dia tot allò que realment calgui millorar.

Ho lleueixo i no m'ho crec

PAQUITA XARLES ARNAU. GIRONA.

■ L'Ajuntament de Girona, governat per CiU, ha retirat la concessió de les zones blaves de la ciutat a Mifas, una entitat que dona feina i ajuda als discapacitats. Per què? I per a més inri l'ha concedit a una gran empresa madrilenya que no opera a Catalunya. No m'ho puc creure!: Srs. de CiU, no havíem quedat que a Madrid ni pa ni salja que cobren molts diners a Catalunya i pocs tornen? No són el dimoni pels catalans? I doncs? No serà que us han promès uns quants bitllets i el dimoni s'ha convertit en un àngel bo? El diner té molt poder, massa sovint fa veure blanc el que és negre. Perdoneu, si aquest fet és cert cometeu un greu error. Com voleu que els ciutadans confiem en les vostres promeses i ens

creiem les vostres mentides?

Mifas és un col·lectiu amb discapacitats que els seus membres han demostrat capacitat per guanyar-se la vida amb la suor del seu front. Hi tenen tot el dret, no els poseu pals a les rodes, no els obligeu a viure de subvencions, que sempre és humiliant, no els treieu el pa de la boca per donar-lo a uns rics... que m'agradaria poder dir una altra cosa...

Els vaillets tenen problemes

XAVIER SERRA BESALÚ. GIRONA.

■ No sé si el que pregunto és polèmic. Si ho és, ja m'ho faran saber vostès. Com sabem, a l'estiu hi ha tertúlies, reunions familiars, més temps per xerrar, i entre alguns pares i amics s'ha plantejat per què carai sembla que les noies triomfen més que els nois en els estudis, i -en el cas que fos cert- com millorar el rendiment dels vaillets.

Com que sovint xerrem sense dades, n'he cercat unes de molt senzilles. El juny del 2013 s'havien matriculat a la Selectivitat a Catalunya 30.250 aspirants, dels quals 17.439 han estat noies, i 12.811 nois, o sigui, només un 42% de sexe masculí. Ara bé, d'entre el nombre d'aprovat finalment, un

cop trets els que no s'han presentat a les proves tot i havent pagat, resulta que el 58% dels aprovats són noies, mentre que els nois tornen a ser menys. En breu, més percentatge de noies que de nois, tant per a l'accés com per als millors resultats.

Clar! Ja sé que em diran que caldria saber si la promoció de joves nascuts cap el 1995 (els que ara han fet 18 anys) era equilibrada per gènere o no. Després de llufar amb insistència a idescat.cat no n'he tret l'aigua clara però sí una certesa: hi ha força més noies que noies en la franja entre els 15 i 19 anys, i això és suficient i palès.

Els polítics i experts sabran més que jo, però és obvi que si la població de nois és superior a la de noies, i ho creuem amb els resultats de la Selectivitat esmentats, hem de pensar com treure endavant els vaillets perquè a la nostra societat hi ha una nova i humiliant desigualtat de gènere, a l'inrevés de les que fins ara patíem.

Els donem prou oportunitats, als vaillets? Què els fa mancar en l'èxit? És normal que passi això? És un fenomen mundial? És un tema de capacitat, de resistència, d'ambició, de sexe, de cultura...? Em sembla que potser cal inventar coses noves i donar-los recursos, com s'ha fet quan existia una discriminació envers la dona. O no?